

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

24 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:	
Președinte	Vladimir Timofti
Judecători	Anatolie Țurcan
	Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Gheorghieva Feodora, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 27 martie 2018, în cauza penală privind-l pe

Știrbu Stanislav xxxx, născut la xx xx xxxx, originar și domiciliat în r-nul xxxx or. xxxx str. xxxx xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.10.2017 – 28.11.2017;

Instanța de apel: 19.12.2017 – 27.03.2018;

Instanța de recurs: 04.07.2018– 24.10.2018.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cimișlia, sediul Leova din 28 noiembrie 2017, cauza fiind examinată în baza art.364¹ Cod de procedură penală, Știrbu Stanislav a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității – 134 ore.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, *in fapt*, a constatat că Știrbu Stanislav la 01.05.2017, în jurul orei 15.50, nefiind deținător de permis de conducere a mijloacelor de transport, a condus minitractorul de model RDT-150, fără plăci de înmatriculare, pe strada Viilor din or. Iaragara, unde a fost stopat de către colaboratorii Inspectoratului Național de Patrulare R. Pascari și V. Cotun, la care au apărut suspiciuni că Știrbu Stanislav se află în stare de ebrietate, însă la propunerea de a trece testarea alcoolscoptică Știrbu Stanislav a refuzat.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia în

partea cheltuielilor judiciare, invocând că instanța neîntemeiat a respins solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare suportate pentru efectuarea raportului de expertiză tehnice-auto nr.0393 din 21.09.2017.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 27 martie 2018, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. Instanța de apel a considerat neîntemeiat apelul procurorului, deoarece cheltuielile invocate de acesta au fost suportate pentru efectuarea expertizei în vederea acumulării probelor necesare, ce demonstrează vinovăția și identifică persoana vinovată în comiterea unei infracțiuni. În acest sens, instanța a reținut obligația pozitivă a statului de a colecta probe necesare în vederea constatării faptei penale, identificării făptuitorului și implicit asumarea cheltuielilor aferente procesului din contul statului, în cazul dat a cheltuielilor pentru efectuarea expertizei auto-tehnice.

Astfel, instanța de apel s-a condus de prevederile art.227 Cod de procedură penală, care expres stabilește din ce sunt constituite cheltuielile judiciare și în special pct.4) alin. (2) al respectivului articol cert stabilește, că în cazul efectuării unei expertize pot fi atribuite la cheltuieli judiciare doar sumele cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei și nicidecum însăși cheltuielile suportate integral pentru efectuarea unei expertize când aceasta are statut de probă în procesul penal.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia în partea neîncasării cheltuielilor judiciare, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie dispusă încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea raportului de expertiză tehnice-auto în mărime de 2 100 lei, argumentând că instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.art.227, 229 Cod de procedură penală și art.75 alin.(7) din Legea cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, și neîntemeiat a respins solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului.

S-a menționat că instanța nu a ținut cont de faptul că au fost abrogate prevederile art.143 alin.(2) Cod de procedură penală.

Consideră, că ținând cont de prevederile art.art.227, 229 alin.(1) Cod de procedură penală, cheltuielile pentru efectuarea expertizei urmau a fi încasate din contul inculpatului, dat fiind faptul că efectuarea cheltuielilor într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui care a comis-o, ca urmare cheltuielile sunt imputate persoanei condamnate pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procuror în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței

de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul reține că recurentul invocă ca temei pentru recurs pct.6) alin.(1) al art.427 Cod de procedură penală și anume, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În esență, recurentul critică decizia instanței de apel în partea respingerii încasării din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată în mărime de 2 100 lei, exprimate în costul raportului de expertiză tehnice-auto nr. 0393 din 21.09.2017, efectuat în cadrul urmăririi penale, pentru constatarea capacității cilindrice a minitractorului de model RDT-150, care au fost trecute în contul statului, însă Colegiul penal constată că instanța de apel a motivat cerințele acuzatorului de stat ce ține de cheltuielile judiciare, fiind expusă soluția în decizie (f.d.135-138 vol. I).

Astfel, autorul invocând prevederile art.art.227 și 229 alin.(1) Cod de procedură penală, solicită încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea raportului de expertiză auto-tehnică, motivând că legea prevede ca inculpatul să suporte cheltuielile judiciare.

La cele invocate, instanța menționează, că aceste argumente ale recurentului sunt neîntemeiate, deoarece dispozițiile art.143 alin.(1) Cod de procedură penală, prevăd că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză.

Drept urmare celor nominalizate, se deduce că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea acesteia vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Referirea recurentului la Legea nr.316 din 22.11.2017, prin care a fost exclus alin.(2) din art.143 Cod penal, nu poate fi reținută, deoarece respectiva Lege a intrat în vigoare la 09.02.2018, pe când infracțiunea a fost comisă până la aceste modificări.

Mai mult, recurentul nu și-a argumentat suficient solicitarea sa, or, art.229 Cod de procedură penală nu prevede nicidecum *încasarea în mod obligatoriu și imperativ a cheltuielilor judiciare de la condamnat*.

Astfel, Colegiul penal consideră că instanța de apel în mod just și echitabil a stabilit că cheltuielile judiciare solicitate de acuzatorul de stat în mărime de 2 100 lei pentru efectuarea raportului de expertiză tehnice-auto, sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, iar normele procedurale nu prevăd achitarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare care constituie cheltuieli de expertiză.

Din cele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414 - 419 Cod de procedură penală, iar temeiul invocat de recurent, nu și-a găsit confirmare din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în

decizia instanței de apel, fapt ce impune concluzia privind inadmisibilitatea recursului ordinar decațat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Gheorghieva Feodora, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 27 martie 2018, în cauza penală în privința lui *Știrbu Stanislav xxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 23 noiembrie 2018.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac